

Toespraak Boerma-Plaizier 23 juni 2016

Dames en heren, geachte en zeer gewaardeerde sobats,

Welkom. Fijn dat we hier weer voor onze jaarlijkse bijeenkomst kunnen zijn. Voor de vierde keer in de kleinere zaal, de groep wordt helaas onmiskenbaar kleiner. Maar, zoals eerder gezegd, hoe groot of klein de groep ook zal zijn, wij willen als bestuur zo lang als u dat wilt en kunt deze jaarlijkse reünie organiseren. U heeft dat dubbel en dwars verdiend.

Speciaal woord van welkom:

- Kol D. Noort, vertegenwoordiger CKMAR
- Dames Plaizier (dochter van de heer Plaizier)
- Standhouders
- De deputatie van ons Trompetterkorps

Normaal wordt u welkom geheten door Roel Gras. Vandaag worden de honneurs waargenomen door Frans Meijer, daarbij natuurlijk ondersteund door Jaap Smit. Wij wensen Roel beterschap.

Vorig jaar heb ik stilgestaan bij de inhoud van het ter gelegenheid van het 200-jarig bestaan van het Wapen uitgegeven boek 'Een krachtig instrument'. Naar mijn mening wordt hier niet goed beschreven welke diensten er door u in het voormalige Nederlands Indië zijn verricht. Ik heb onder meer verwezen naar het door Arie van Veen geschreven boek: 'Militaire Politie in Nederlands Indië 1945 – 1951'. Recent heb ik het boek '1000 dagen' van Frans Kerkhof gelezen, ook daarin wordt objectief geschreven over de taken in Indië. De schrijvers van het gedenkboek hebben er helaas voor gekozen alleen de inzet in de steden te belichten en niet stil te staan bij de inzet in de buitengebieden. Ik vind dat heel erg jammer. Velen van u wordt daarmee tekort gedaan.

Dit jaar is af en toe in de media geschreven over eventuele door Nederlandse militairen te Indië begane misdaden. In maart dit jaar bracht minister Koenders een bezoek aan

Indonesië. Tijdens dit bezoek sprak hij in het Erasmus Huis in Jakarta een grote groep jongeren toe. 'We moeten de moed hebben om terug te kijken.'

Volgens Koenders is dat niet altijd makkelijk. 'Na de uitroeping van de Onafhankelijkheid kwam een lang, moeizaam en pijnlijk proces op gang, met veel menselijk leed en verliezen. Dit zijn zwarte pagina's in onze geschiedenis.' De minister refereerde in de toespraak aan de excuses die Nederland in 2005 maakte voor het geweld na het uitroepen van de Onafhankelijkheid. Koenders sloot zich aan bij die spijtbetuiging over de pijnlijke en gewelddadige wijze waarop de wegen van Indonesië en Nederland zich destijds hebben gescheiden.

De minister riep ook op om met open vizier en onbevooroordeeld naar het verleden te kijken. 'We moeten het verleden bespreken en onderzoeken, opdat we niet vergeten', zei Koenders. 'Daar hoort ook bij dat we bereid moeten zijn de hand in eigen boezem te steken en te erkennen dat er fouten gemaakt zijn en vreselijke dingen gebeurd zijn. We moeten eerlijk durven zijn over de donkere kanten van de geschiedenis.' Einde citaat.

Het verzetmuseum te Amsterdam heeft een fototentoonstelling aan de Politie Acties gewijd. Virginia en ik hebben die tentoonstelling bezocht. Ik kreeg daar geen goed gevoel. Naar mijn mening wordt daar – in ieder geval met de foto's – een te eenzijdig beeld geschetst. Maar heel kort wordt stilgestaan bij de Bersiap-periode. Foto's over door de pellopers begane misdaden ontbreken, vermoedelijk zijn van de door hen verminkte militairen door de Nederlandse fotografen geen foto's gemaakt of zijn deze foto's tegengehouden door de censuur. Voor een juiste balans hadden dergelijke beelden er ook moeten zijn. Het was toen oorlog. Over en weer werden wreedheden begaan. Het is moeilijk om beheerst op te treden als je net een gedode collega hebt gezien die naakt langs de weg is neergegoid met in zijn mond zijn afgesneden penis. Dat soort beelden werden niet aan het thuisfront getoond, mogelijk zijn die wel als bijlage in processen-verbaal opgenomen. Die verbaalen zijn echter niet voor het publiek toegankelijk.

Die te Indië opgedane ervaringen en de duur van uw verblijf aldaar maakt dat het geen wonder is dat daar een band voor het leven is gesmeed. Die band is nog eens versterkt door de behandeling die u bij terugkeer is ten deel gevallen!

Voor mij en voor de leden van ons bestuur is dit alles reden om ons met volle overtuiging voor u in te zetten en in te blijven zetten. Zoals eerder gesteld: deze reünie zal pas niet meer worden georganiseerd als u aangeeft – ondanks eventuele hulp van ons - niet meer aanwezig te kunnen zijn.

Dames en heren, ik geef zo het woord aan Frans Meijer. Arie en Annie van Veen kunnen helaas ook dit jaar niet aanwezig zijn. Zij hebben mij gevraagd u hun groeten over te brengen.

Frans zal de namen voorlezen van hen die ons sinds vorig jaar zijn ontvallen. Ik verzoek u daarna op te staan en hen (en de ons reeds eerder ontvallenen) met een minuut stilte te gedenken.

Daarna gaan we naar het monument, aldaar zal de kranslegging plaatsvinden, waarna het Wilhelmus worden gespeeld.

Ik wens u allen een heel geslaagde bijeenkomst toe.